

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА КОРЕЙСЬКОЇ І ЯПОНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Курсова робота з корейської філології

на тему:

ПАРОНІМІЯ В КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ

Студентки групи Кор 25-21

Факультету східної та слов'янської філології

Денної форми здобуття освіти

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та літератури(переклад
включно), перша — корейська

Давиденко Ірини Василівни

Науковий керівник: Слудна Наталія Олександрівна

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ЯВИЩЕ ПАРОНІМІЇ.....	6
1.1. Поняття явища паронімії в українській та корейській мовах	6
1.2. Класифікація паронімів.....	8
Висновки до розділу 1	15
РОЗДІЛ 2.ПРОБЛЕМА ПАРОНІМІВ В СУЧАСНІЙ КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ	16
2.1. Порівняння паронімів та омонімів в корейській та українській мовах..	16
2.2. Парономазія в корейській мовній традиції та її переклад на українську мову	19
2.3. Паронімічний каламбур в сучасній корейській мові.....	24
Висновки до розділу 2.....	29
ВИСНОВКИ	30
АНОТАЦІЯ.....	33
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	34

ВСТУП

Паронімія — явище часткової звукової подібності слів при їх частковій або повній семантичній різниці (Мойсієнко, 2010, с. 68).

Пароніми — це утворені від одного кореня слова, які близькі за звучанням, але різні за написанням та значенням. В загальному пароніми вважають спільнокореновими словами з різними афіксами і виділяють вужче та ширше розуміння, при якому у вужче відносять спільнокоренові слова, які можуть бути близькі за своїм лексичним значенням, а в ширшому розумінні виділяють як спільнокоренові, так і різнокоренові слова. На основі паронімії ще базується паронимазія, каламбур, антитеза та інші стилістичні фігури.

Термін “паронім” увів вперше Аристотель (“Категорії”), який таким чином називав похідні слова. Він зазначав пароніми як слова, які мають спільний корінь (Мойсієнко, 2010, с. 68). Важливе дослідження явища паронімії почалось вже в у 60-тих роках ХХ століття і продовжується й донині. Явище паронімії вивчається у працях Д. Гринчишина, О. Сербенської, О. Тараненка, О. Пономаріва, А. Критенка та інших, дослідження яких ми будемо використовувати в даній курсовій роботі. Особливо, до уваги візьмемо словник, який є першою спробою в українській лексикографії: “Словник паронімів української мови” Д. Гринчишина та О. Сербенської (Гринчишин, 1986).

Актуальність теми полягає в недостатньому вивченні явища паронімії. У лінгвістиці виникають суперечливі погляди на проблему паронімії, різне бачення способів опису паронімічних відносин між словами. Тому це явище і до сьогодення залишається одним із найбільш обговорюваних серед дослідників. У лінгвістиці ХХІ століття пароніми не виділяли в окремий структурно-семантичний клас, тому пароніми все частіше розглядаються, наприклад, як помилкові омоніми. Особливо, цей підхід представлений у дослідженнях паронімії в українській мові (Кочан, 2008, с. 204). Визнаючи існування таких близькозвучних слів, дослідники вважають, що в час мовлення часто виникає проблема правильності уживання паронімів. Тому це один з тих небагатьох та важливих моментів, що є

спільним для всіх дослідників, які займаються питаннями та проблемами паронімії (Гринчишин, 1986, с. 4).

Особливо, внаслідок відсутність знань лексичного значення слів корейської мови та їх хибне вживання стає помилкою в мовленні або на письмі. У людей, які вивчають цю мову, виникають труднощі щодо розуміння слів, які майже однаково звучать, але пишуться зовсім по-різному.

Особливе місце займає паронімічний каламбур, який базується на явищі парономазії і досить активно використовується не тільки в народних піснях та поезіях, а й в сучасній корейській літературі. Проблема каламбуру полягає в перекладу його на українську мову зі збереженням контексту та емоційного настрою першоджерела.

Виходячи з вищезазначеної актуальності, темою нашої дослідницької роботи є «Паронімія в корейській мові».

Мета дослідження — проаналізувати визначення суті явища паронімії та паронімічного каламбуру в сучасній корейській мові. Для досягнення мети потрібно виконати ряд завдань:

- Проаналізувати загальну характеристику явища паронімії та парономазії .
- Систематизувати групи слів паронімів та способи їх утворення.
- Виявити основні проблеми вживання паронімів в корейській мові.
- Проаналізувати специфіку перекладу паронімічного каламбуру з корейської мови на українську.

Об'єктом дослідження є явище паронімії та парономазії в корейській мові.

Предметом дослідження є функціонування та вживання паронімів у сучасній лексиці корейської мови.

Методи дослідження визначені предметом дослідження та поставленими завданнями. Для написання даної роботи використовувались загальнонаукові методи — порівняння, дедуктивний метод, аналіз, і лінгвістичні — описовий метод, зіставний метод, метод аналізу словникових дефініцій, пошуковий метод, прийом класифікації, систематизації матеріалу(розподілення слів за типами, за групами у семантичному відношенні, за характером смислових зв'язків ,за ступенем звукової близькості, за ступенем синонімічних спільностей) та метод узагальнення.

Наукова новизна полягає у спробі всебічно розглянути вживання паронімів в українській та корейській мовах, проблеми їх використання та переклад і вживання в паронімічному каламбурі.

Практична цінність полягає у тому, що наведений матеріал може використовуватися з метою подальшого дослідження даного питання. І також в різних навчальних цілях, наприклад, при написанні рефератів, доповідей та інших наукових робіт.

Структура. Робота складається зі вступу, двох розділів (теоретичної та практичної частини), підпунктів до розділів, висновків до них, загальних висновків та списку використаних джерел, що налічує 26 джерел.

Основний зміст курсової викладено на 28 сторінках.

РОЗДІЛ 1. ЯВИЩЕ ПАРОНІМІЇ

Пароніми є актуальним джерелом мовних труднощів, яке й до сьогодні обговорюється, досліджується і розглядається з боку теорії культури мовлення. Але визначення самого явища паронімії, осмислення його в лексемі, його зв'язки з іншими мовними одиницями та помилки у використанні викликають розбіжності в багатьох працях дослідників, які з'явилися не так вже і давно. Отже на сьогоднішній день виникають проблеми не лише з самим розумінням цього явища, а й з єдиним визначенням складу слова, яке можна було б назвати паронімами.

1.1 Поняття явища паронімії в українській та корейській мовах

Українська мова багата на різні групи слів за значенням, як і в інших мовах. Найбільш популярні та досліджувані групи слів це синоніми, антоніми та омоніми. Синоніми — слова, що звучать зовсім по-різному, але мають близьке лексичне значення (гарний — красивий — вродливий — прекрасний — чудовий — чарівний). Антоніми — слова з абсолютно протилежним лексичним значенням (агресивний — мирний, експорт — імпорт) (Гринчишин, 1986). Лексика корейської мови, як і будь-яка інша, налічує багато синонімів і антонімів. Наприклад, 값 — 가격 (ціна, цінність), 짐승 — 동물 (тварина), 뛰다 — 달리다 (бігти), 넘어지다 — 떨어지다 — 쓰러지다 (падати, провалюватись); 주다 (давати) — 받다(отримувати), 진실 (правда, істинна) — 거짓 (брехня) (네이버 영어사전). А омоніми — слова, які однаково звучать, але не мають нічого спільного в лексичному значенні (кран “механізм для підймання й переміщення вантажів” — кран “трубка з закривкою, якою перекриваємо воду, газ”; чайка “птаха” — чайка “козацький човен”) (Гринчишин, 1986, с. 2). Корейська мова також налічує безліч омонімів, що іноді ускладнює вивчення самої мови: 배 (груша, живіт, човен), 차 (машина, чай), 쓰다 (писати, використовувати, гіркий, носити окуляри/капелюх) (Взято з електронного ресурсу : 네이버 영어사전). А окрему групу часто хибно приймають за омоніми — пароніми. Розглянемо, що ж собою представляє явище паронімії.

Паронімія — явище часткової звукової подібності слів з частковою або повною відмінністю (Мойсієнко, 2010, с. 68). Це явище деякі вчені вважають різновидом омофонії(동음어). Цим терміном позначають явище співзвуччя, слова звучать однаково або іноді близькі за звучанням, але мають зовсім різне значення. До омофонії відносять омоніми, омофони, омоформи і омографію (Кочан, 2008, с. 201).

Пароніми — слово або пара слів, які мають подібність за фонетичним складом, але мають різне лексичне значення. Пароніми можуть утворювати паронімічні ряди. Однак одні дослідники вважають, що у “паронімічному ряді” можуть існувати багато слів, а інші вважають, що в паронімічні відношення можуть вступати тільки два слова, таким чином, вони орієнтуються на те, що існує лише “паронімічна пара” (Гринчишин, 1986, с. 2).

Першим хто уввів термін “паронім” був Арістотель (“Категорії”) (Мойсієнко, 2010, с. 68). Саме існування близькозвучних слів було прийняте набагато раніше, але більш глибоке дослідження відбувалось вже у 60–тих роках ХХ століття, і саме в цей час у слів, які близькі за звучанням, з’явився термін “пароніми”. Паронімією вже називають саме явищем близькозвучності слів. Це явище активно вивчали Д. Гринчишин, О. Сербенська, О. Тараненко, О. Пономарів, А. Критенко ті інші. Найбільш відомі були праці Гринчишина Д. Г. та Сербенської О. А., які створили такі словники: “Словник паронімів української мови” (1986) та “Словник труднощів української мови: Біля 15 000 слів” (1989). Словник паронімів був першою спробою в українській лексикографії описати існуючі вже пароніми. Цей словник описує понад 1000 паронімів, які найчастіше зустрічаються як в шкільних підручниках, літературі, так і в побутовому мовлені. Та через те, що мова завжди розвивається та з’являються неологізми, це спричиняє появу нових паронімів. Дослідники давно брали до уваги існування близькозвучних слів, але тільки нещодавно почали з’являться різноманітні праці, явище паронімії досі залишається не до кінця розкрите (Гринчишин, 1986, с. 3). О. Пономарів був ще одним дослідником, який в своїй книзі “Стилістика сучасної української мови” (1992), визначив паронімію як “стилістичний засіб і вада тексту”. Він вважав, що не всі пароніми, які лише близько звучать,

можливо віднести до цього терміну, адже такі слова повинні мати зовсім невелику різницю у звучанні (Пономарів, 1992, с. 51).

Тим не менш, існують дослідники, які вважають вище наведені факти не доказові та зовсім не погоджуються з такою думкою. Для таких людей, паронімічні зв'язки слів вважались порушенням мовної норми. Такої думки був також швейцарський мовознавець Ш. Баллі (Bally, 1959), який вважав, що пароніми та омоніми близькі, тому пароніми слід називати “псевдоомоніми” (Bally, 1959). Ш. Баллі вважав за необхідність вивчати негативні форми мови або, іншими словами, відхилення норми, маючи на увазі “псевдоомоніми”, для того, щоб викоринити такі недоліки мови і зробити її “правильною” (Bally, 1965, с. 193). Через те, що в омонімії є таке поняття як “омофони”, близькозвучні(однакові) слова, які мають різне значення, деякі дослідники згідні з думкою Ш. Баллі про те, що не існує паронімії як окремого явище і це просто своєрідний різновид омофонії. Такої думки була також Кочан І. М., яка в свої книзі “Лінгвістичний аналіз тексту: навч. посіб.” (2008) висвітлила пароніми як “своєрідним різновидом омофонії”. Ця дослідниця також вважає, що “до омонімів слід також віднести паронімії та парономазію” (Кочан, 2008, с. 201).

В корейській мові також існує багато досліджень про поняття омонімії. Наприклад, праця Кім Бонгука “한국어의 동음이의어에 대하여” (김봉국, 2013) та Кана Боммо “동음이의어 사용 양상” (강범모, 2005), де висвітлюються теми поняття та використання омонімів в корейській мові. Завдяки загальному опитуванню з 2001 по 2003 рік було висвітлено як часто вживають в мові омоніми — близько 5,5 мільйонів (강범모, 2005, с. 9).

Корейські дослідники не виділяють окремого значення як явище паронімії, але і не висувають свої негативні позиції щодо цієї теми, як Ш.Баллі (Bally, 1959). Через схоже значення, якщо не поглиблюватись, то пароніми корейські дослідники відносять до омофонів, але омофони мають рису характеру, яку не мають пароніми — однакове звучання.

1.2. Класифікація паронімів

Мовознавці хоч й досі дискутують про явище паронімії, загальні поняття таких близькозвучних слів, їх відмінності між собою та помилки у вживанні, це питання й досі залишається відкритим. Так як у кожного дослідника своя думка щодо цього явища, виникає численна кількість розбіжностей. В загальному пароніми відносять до вузького і широкого розуміння. У вузькому розумінні сприймають спільнокореневі пароніми (інкубатор — інкубаторій — інкубація; 안내 “путівник, інструкція, провідник” — 안내판 “дошка оголошень” — 안내소 “інформаційне бюро” — 안내문 “оголошення”) (Взято з електронного ресурсу : 네이버 영어사전), які найчастіше мають близьке лексичне значення. Виділяють як широке розуміння паронімів, так і вузьке. Їх відмінність лише в тому, що в вузьке розуміння відносять слова лише зі спільним коренем і тотожні за граматичними характеристиками. І частіше такі пароніми належать до однієї частини мови. Відрізняються вони переважно в більшості лише суфіксами, але іноді й закінченнями та префіксами (Мойсієнко, 2010, с. 68). Наприклад, класний (тий, хто має певний клас або ранг) класовий (тий, що стосується суспільних класів, їх взаємовідносин, ідеології); комплекс (сукупність предметів, дій, явищ, властивостей, що становлять одне ціле) — комплект (повний набір предметів, які становлять щось ціле або мають однакове призначення) (Взято з електронного ресурсу : Словник української мови: в 11 томах, 1970). Як бачимо в вище наведених прикладах вони навіть близькі за значенням. Такі складні слова, як зámковий — замкóвий — замковій, відрізняються лише наголосом і знайти велику кількість всіх подібних слів з їх значенням можна в “Словнику труднощів української мови” (Гринчишин та ін.: За ред. С.Я. Єрмоленко, 1989). Зámковий (який стосується зámку, пов'язаний з ним. Замковий вал. Замкова стіна.), замкóвий (який стосується замка, пов'язаний з ним. Замкова майстерня. Замкова щілина.), замковій (один з військовослужбовців, що входять до складу обслуги артилерійської гармати). (Гринчишин, 1989, с. 109). Паронімічні ряди можуть складатись не тільки з двох, а й ще більшої кількості слів, частіше трьох. В корейській, наприклад, 책상(письмовий стіл) — 책장 (книжкова шафа) (Взято з електронного ресурсу : 네이버 영어사전) мають спільний корінь 책(книжка), а вже 상 і 장 виступають суфіксами. А від 책 ще утворюються 공책 (зошит) і 방책 (частокіл), де 공 і

방 виступають префіксами. Спільнокореневі слова утворюють закритого характеру паронімічні ряди, якщо вони належать до однієї частини мови (Мойсієнко, 2010, с. 68). Однак багато дослідників ще визначають, що в вузькому розумінні бувають не лише спільнокореневі, а й різнокореневі слова, які мають звукову подібність і можуть хибно сприйматися одне замість одного. Звукова відмінність паронімів можлива як і в голосних так і приголосних сферах (Гринчишин, 1986, с. 2). В даних словах як зело (зелень, трав'янисте рослиння) — зола (незгорілі мінеральні рештки у вигляді пилу, що лишаються після спалювання якоїсь речовини) (Взято з електронного ресурсу : Словник української мови: в 11 томах, 1970) відмінність заключається в різних голосних е — о, о — а.

А в широкому розумінні пароніми — слова які при семантичній відмінності, мають близьку звукову подібність, хоча в той же час не береться до уваги їх морфемний склад (Мойсієнко, 2010, с. 68). Наприклад, потоковий (який здійснюється безперервним потоком (про метод виробництва). Потоковий спосіб) – поточний (який існує тепер, у цей час; пов'язаний із сучасним моментом. Поточний рік.) (Гринчишин, 1989, с. 243). Прикладом в корейській мові можна взяти зі слів: 머리 (голова, волосся) — 마리 (одиниця обчислення тварин та інших живих істот), 방 (кімната) — 반 (група, клас, половина) — 빵 (хліб) (네이버 영어사전). До широкого розуміння відносять як спільнокореневі (лірик — лірник, населення — поселення), так і різнокореневі пароніми (ославлювати — уславлювати, досвідчений — освічений; (Гринчишин, 1986, с.2); 도서관 “бібліотека” — 미술관 “галерея”). Спільнокореневі пароніми можна ще назвати афіксальними, тому що, вони відрізняються один від одного лише префіксами або суфіксами. Наприклад, нагода — пригода (спільний корінь –год–; розрізняються префіксами на–, при), 추모비 (обеліск) — 추모 (вшанування пам'яті померлого) — 추모식(похорони) (спільний корінь 추모; розрізняються суфіксами 비, 식). В цьому розумінні це можуть бути слова навіть з однаковим значенням (синоніми). Наприклад, повінь — повідь, крапля — капля. Але в поезії такі пароніми розглядаються як один з виражальних засобів мови.

Паронімія зустрічається не тільки в загальних назвах, а і у власних імен. Наприклад корейські імена: 도윤 (DoYoon)— 도연 (DoYun), 희진 (HeeJin)— 혜진 (HyeJin), 태형 (TaeHyung) — 태현 (TaeHyun). Пароніми також поширені серед назв міст: 울산 (Ulsan) — 안산 (Ansan), 전주 (Jongju)— 제주 (Jeju), 여주 (Yeju) — 나주 (Naju). Щодо фразеологізмів, то пароніми не так часто зустрічаються, але також мають своє місце на існування. Наприклад, побачити світ ('народитися', 'бути опублікованим') — побачити світу ('побувати в багатьох місцях світу'), 눈이 멀다 ('бути осліпленим') — 눈이 맵다 ('болять очі').

Щодо утворення самих паронімів, то існує декілька різних способів утворення: на основі спільного кореня(прохід — прихід, 이차원 (двомірність; два виміри) — 이차적 (другий; вторинний; другорядний), 입학식 (церемонія вступу) — 입학생 (абітурієнт); відсутність одного або двох звуків в одному слові, яких немає в іншому: вовна — бавовна, 고기 (м'ясо) — 물고기 (риба) — 쇠고기 (яловичина) — 돼지고기 (свинина); внаслідок зміни одного звуку на інший: приходити — проходить, 비 (дощ) — 피 (кров), 지갑 (гаманець) — 직업 (професія).

В широкому розумінні приділяється увага не тільки до різнокореневих та різнопрефаксальних слів, а й до тих, де близькозвучність сумнівна, адже можливе змішування на мовній практиці (завдання — задача) (Гринчишин, 1986, с. 4).

В багатьох працях у дослідників різні точка зору щодо префіксів в паронімічних рядах, одні акцентують увагу на характер цих префіксів, а інші вважають, що вони повинні бути лише близькозвучні. У дослідників немає й одної думки щодо наголосів в паронімах. При ширшому розумінні паронімів визнається, що це слова різні за значенням, при вузькому — зосереджуються на тому, що пароніми повинні бути певним чином зв'язані за змістом. (Гринчишин, 1986, с. 4). При зіставленні паронімів акцентується увага на їх семантичних розбіжностях. Однак в корейській мові випадки з наголосами упускаються, тому що, в корейських словах немає наголосів. Всі склади рівнозначні, тобто ніякий серед складів не є головним і ніяким чином не виділяється. Тому потрібно читати кожний склад з однаковою довжиною. Тим не менш, наявність паронімів в лексиці корейської мови це ніяк не впливає.

Отже, усе це надає паронімії системного самостійного характеру як окремого явища.

Пароніми можна класифікувати за такими типами:

- дослівні пароніми

Такі пароніми можуть відрізнитись лише кількома літерами, тому будуть звучати дуже подібно, через що, їх легко сплутати одне з одним. Найчастіше за все такі пароніми являються однією частиною мови, мають один рід в однині і множині. Наприклад, адрес (письмове привітання на честь ювілею)— адреса(напис на конверті, бандеролі, поштовому переказі, місце проживання чи перебування особи або місце знаходження установи) (Словник української мови: в 11 томах, 1970); 인구 (населення) — 인기(популярність) відрізняються суфіксами 구 та 기, а 이유 (причина) — 우유 (молоко) (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전) відрізняються префіксами 이 та 우.

- морфемні пароніми

Такі слова мають одну основу та відрізняються лише префіксами та суфіксами. Наприклад, газовий — газований відрізняються суфіксами -ов-, -ова/н-, враховувати — підраховувати розрізняються префіксами в-, під-; 신문사 (газетне видавництво) — 신문지 (газетний папір, газета) (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전) відрізняються суфіксами 사 та 지, а спільний корінь є 신문 (газета).

Пароніми також діляться на групи у семантичному відношенні:

- пароніми, які відрізняються тонкими змістовими відтінками (Гринюк, 2017).

Зазвичай такі пароніми можливо знайти в словниках, а саме конкретно в працях Гринчишина та інших, як на приклад “Словник паронімів”(Гринчишин Д.Г., Сербенська О.А., 1986) та “Словник труднощів української мови” (Гринчишин та ін.: За ред. С.Я. Єрмоленко, 1989). Наприклад, виключно (лише, тільки (виключно для співробітників комерційних банків)) — винятково(у значенні дуже, особливо, надзвичайно (товарна біржа має винятково важливе значення)).

- пароніми, які чітко можна відрізнити за змістом.

Пароніми можна поділити за характером смислових зв'язків на декілька груп:

- синонімічні пароніми
 Такі пароніми мають однакове лексичне значення, але іноді відрізняються тонкими змістовими відтінками. Наприклад, важкий — тяжкий, привабливий — принадливий; 돌아가다 (повертатися, йти назад) — 돌아오다 (повернутись, прийти/приїхати назад), 돌리다 (обертати, крутити, запускати в дію) — 돌다 (обертатися, вертатися, повертатися) (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전).
 - антонімічні пароніми
 З такими паронімами легше, якщо знати визначення антонімів — протилежні слова за лексичним значенням. Наприклад, прогрес — регрес; еміграція — імміграція; 젊은 (молодий) — 늙은 (старий) (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전).
 - пароніми, які мають семантичну близькість(семантично різні)
 Така група слів мають майже схоже значення, але якщо не знати тонкості їх лексичного значення то, через їх близьку вимову в мовлені можна сплутати. Наприклад, viriznyatysya (виділятися серед інших, бути помітним через які-небудь ознаки) — vidriznyatysya (бути несхожим якоюсь ознакою, рисою; відходити, відокремлюватися від кого-, чого-небудь), газ (загальна назва газоподібних або пароподібних речовин; отруйна речовина) — гас (горюча рідина, продукт перегонки нафти) (Взято з електронного ресурсу : Словник української мови: в 11 томах, 1970); simjing (серце душа; мається на увазі більше в моральному плані, думки і почуття на душі) — simjang(серце, середина, центр; значення “серця” в фізичному плані, як орган) (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전).
 - тематично об’єднані
 Загалом це пароніми, які належать до однієї тематичної групи. Наприклад, калина – малина (ягода), суниця – полуниця (рослина) ; 신랑 (наречена) — 신부 (наречений), 아빠 (тато) — 오빠 (старший брат “для дівчини”) (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전).
- Паронімічні ряди загалом можуть складатися не тільки з двох, а й з більшої кількості слів: чуття, відчуття, почуття; 화장 (косметика) — 화장품 (косметика) —

화장대 (туалетний столик) — 화장실 (туалет) — 화장지 (туалетний папір), але це зазвичай трапляється доволі рідко.

Зважаючи на ступінь звукової близькості паронімію поділяють на максимальну, коли слова звучать дуже подібно, тобто відрізняються не більш ніж однією звуковою одиницею (калина – малина, коса – роса; 신문 “відрижка, огида” — 신문 “газета”) та мінімальну, коли звукової подібності набагато менше, тобто більш ніж одна звукова одиниця (Взято з електронного ресурсу : StudFiles) (сплеск – блиск; 함께 “разом” — 통째 “кунжут”).

За ступенем синонімічних спільності паронімів ділять на синонімічні, контактні та дистантні. Синонімічні пароніми мають хоча б одне спільне лексичне значення, схожі за формою та близькозвучні одне до одного. В корейській мові таких паронімів безліч і ті, в свою чергу, можуть виступати взаємозамінними одне до одного. Найчастіше вони відрізняються суфіксами. Наприклад, 음식물 (продукти харчування, страва) — 음식(їжа, страва), 화장 (косметика) — 화장품(косметика), 멀리 (далеко) — 멀게 (далеко) (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전).

Інша група паронімів це — контактні (семантично близькі). Такі слова взагалі не мають спільних словникових значень, тому і не являються взаємозамінними. Але тим не менш вони виявляють належність до одного семантичного поля

А дистантні пароніми вже протиставляються синонімічним і контактним, так як дистантні пароніми (семантично різні) — це слова, які близькозвучні, але мають різне лексичне значення. Однак з цієї сукупності роду можна виділити дві групи, до яких ми можемо віднести пароніми. Бо до самої всієї дистантної групи їх буде некоректно віднести. Першою підгрупою вважаються

- довільні зближення двох або декількох слів, для того щоб утворити унікальний змістовий ефект;
- помилкові або недовільні зближення слів, які ще називають паронімічною атракцією, тобто “традиційні помилки”, які можуть повторюватися в мовленні (Гринюк, 2017, с. 22). Зазвичай явище паронімічної атракції використовують у віршових текстах, розуміючи це як явище паронімії, тобто паронімічна атракція — зближення

близькозвучних слів. За визначенням Дащенко Н.Л., паронімічна атракція — явище лексичної семантизації лексичних та морфологічних одиниць, які зіставляються на основі звукової подібності (Дащенко, 1996).

В результаті, ми визначили, що існує ще багато труднощів у вивченні даних слів та явища паронімії, яке ще не до кінця досліджуване і потребує більше уваги, адже думки і погляди на це питання у багатьох мовознавців не співпадають, що і викликає величезні розбіжності, які призводять до непорозуміння навіть самого визначення.

Висновки до розділу 1

Як показує аналіз дослідники не дійшли до єдиного визначення явища “паронімії”. Загалом спираючись на СУЛМ (2010), паронімія — вважають за явище часткової звукової подібності слів з частковою або повною відмінністю (Мойсієнко, 2010, с. 68). Однак деякі вважають це явище різновидом омофонії, яке означає часткове або повне співзвуччя слів, які мають різне лексичне значення. Так як омофонія пов’язана з омонімами, омофонами, омоформою і омографією, сюди ж відносять і пароніми. Тому найчастіше пароніми хибно вважають за омоніми. Але якщо заглибитись в класифікацію паронімів, то дане явище набуває системного самостійного характеру і вважається як окрема група.

Також було визначене те, що думки і погляди багатьох дослідників розходяться на тому, що одні вважають що в паронімічному відношенні може бути три і більше слів, а інші, що існує лише “паронімічна пара”, яка складається лише з двох слів. Схожа ситуація є і з невизначеністю точки зору щодо префіксів в паронімічних рядах, одні дослідники акцентують свою увагу на характері цих префіксів, поки інші вважають, що ці префікси обов’язково повинні бути тільки близькозвучні. У багатьох дослідників немає й однієї думки щодо наголосів в паронімах. Дослідження цього явища потребує більше праць та словників, щоб надалі уникнути розбіжності.

РОЗДІЛ 2. ПРОБЛЕМА ПАРОНІМІВ В СУЧАСНІЙ КОРЕЙСЬКІЙ МОВІ

Проблема використання паронімів актуальна не тільки в українській мові, а й в корейській. Причина в тому, що корейські дослідники не виділяють такого поняття як явище паронімії. Корейська мова налічує безліч омонімів, тому вже самі пароніми сприймають як омофони, різновид омонімії. Але є ряд причин та відмінні характеристики чому пароніми не є омофонами, які ми порівнюємо нижче.

2.1 Порівняння паронімів та омонімів в корейській та українських мовах

Не лише в українській чи корейській мовах, а в багатьох інших, найбільш досліджуваними групами слів є синоніми, антоніми та омоніми, яким присвячено низку праць. Синоніми та антоніми найвідоміші групи слів, тому що, синоніми — слова, які мають однакове лексичне значення, але всі звучать по-різному, а антоніми — протилежні синонімам, тобто слова, які мають абсолютно протилежне значення і різне написання. У мовознавстві дослідження тотожних слів за звучанням, але різних за лексичним значенням в українській лінгвістиці прийнято асоціювати з О. Потебнею, навіть якщо він не використовував саме визначення “омонім”. А далі це явище все більше і більше почали вже досліджувати такі люди, як Л. Булаховський, А. Критенко, Л. Лисиченко, М. Кочерган (Демська, 2014, с. 111). Визначення омоніма, як термін, вперше було представлено в у “Словнику лінгвістичних термінів” Є. Кротевича, Н. Родзевич (Кротевич, 1957, с. 110 – 111). І визначення омонімів звучить як “(від гр. *homos* – однаковий, *опута*, *опота* – ім’я) – слова, однакові за звучанням і різні за значенням” (Кротевич, 1957, с. 110). Термін “омонімія” вживається відносно лексем, словоформ, морфем, речень і текстів. Але лексична омонія в даному випадку є виключенням. За визначенням СУЛМ (2010) “ Лексична омонімія — це категоріальне лексико-семантичне відношення не пов’язаних за значенням слів, які збігаються за формою (написанням, звучанням) і розрізняються у тексті завдяки різним контекстуальним оточенням”. А вже саме лексичними омонімами називають слова, які звучать і пишуться абсолютно однаково, але не мають спільних елементів, наприклад сем (Мойсієнко, 2010, с. 64). Лексичні омоніми поділяються на дві групи:

повні і неповні, де повні омоніми зазвичай належать до однієї частини мови і при відмінюванні також мають однакові форми. Наприклад, коса¹ (заплетене волосся), коса² (сільськогосподарське знаряддя для косіння трави, збіжжя) та коса³ (вузька наливна смуга суходолу в морі, річці, яка сполучена одним кінцем із берегом) (Взято з електронного ресурсу : Словник української мови: в 11 томах, 1970). А неповні лексичні омоніми — слова, які звучать співзвучно, але одне з них “збігається з частиною форм або окремою формою іншого слова” (Мойсієнко, 2010, с. 65). Наприклад, такт (почуття міри, що підказує правильне розуміння або оцінку явищ дійсності) та такти (метрична музична одиниця) (Взято з електронного ресурсу : Словник української мови: в 11 томах, 1970). Омоніми ще поділяють на певні групи, а саме: омоформи, оморфеми, омографи, омофони. Розглянемо детальніше кожен групу, а особливу увагу приділимо омофонам.

Омоформи — група слів, які збігаються за своїм звучанням та написанням, маючи різне значення. До таких слів відносять навіть омоніми з різних частин мови. Наприклад, шию¹ (дієслово в теперішньому часі, першій особі, від дієслова в інфінітиві — шити) та шию² (іменник у знахідному відмінку однини, від іменника в називному відмінку — шия).

Оморфеми — слова, які мають різні морфеми, які збігаються за звучанням та написанням, але мають різне значення. Візьмемо до прикладу корень вод– у словах вод–и–ти та вод–а.

Омографи — слова, які абсолютно однакові за написанням, але відрізняються вимовою, а саме наголосом. Наприклад, дорóга, зámók.

Омофони — слова, які однакові за звучанням, але мають різне лексичне значення та написання. Наприклад, мене — мене, лежу — лижу (Мойсієнко, 2010, с. 66). Хоч пароніми близькі до омонімів через їх певну близьку звучність, все ж таки між ними є різниця. Різниця в тому, що пароніми ніколи повністю не збігаються за звучанням, на відміну від омонімів (Мойсієнко, 2010, с. 68) і іноді пароніми можуть бути близькі за лексичним значенням, таким чином ці слова називають тематично об’єданими. Наприклад, відмінний (тий, який має високу якість, дуже добрий) — відмітний (чимось позначений, має тільки йому властиві ознаки) (Гринчишин, 1986,

с. 42); акціонерний (той, що стосується акцій, заснований на них) — акціонерський (той, що належить, властивий акціонерам) (Взято з електронного ресурсу : Словник української мови: в 11 томах, 1970). Дуже часто омофони плутають с паронімами і таким чином, пароніми відносять до омофонів, зовсім витісняючи паронімію як окреме самостійне явище. Основною проблемою в розрізненні омофонів с паронімами є звукова близькість слів. Лежу і лижу можуть відносити як до омофонів, так і до паронімів в вузькому розумінні, до якого відносять різнокореневі слова, які можуть хибно сприйматися одне за одного. Одні дослідники вважають паронімію “своєрідним різновидом омофонії” і відносячи до омофонії — омоніми, омофони, омоформи і омографи, за омоніми вважають паронімії та парономазію (Кочан, 2008, с. 201). Це стається через те, що паронімія як окреме явище малодосліджене ніж явище омонімії, тому набагато легше віднести паронімію до більш досліджуваного явища, так як пароніми, в якомусь сенсі, близькі до омофонів. Навіть якщо враховувати корейську мову, то корейські дослідники не виділяють паронімію як окреме явище, а представляють його як явищем омофонії “동음이의 (同音異義)”. Так як за дослідженнями Кан Боммо (강범모, 2005) корейська мова налічує приблизно 30% омонімів. І в загальному багато корейських омонімів є саме іменниками. Причина виникнення омонімів в корейській мові пов’язана саме з фонологічними змінами, впливом іноземних мов, економічні причини та інші.

Візьмем до прикладу слова 낫(鎌)/낫(晝)/낫(面). Ці слова є самостійними іменниками і в цих словах букви ㅅ, ㅆ, ㅈ читаються як ㅊ, тому вони є схожі за прочитанням, але різні за написанням і значенням. Але якщо після цих букв буде йти голосний, то вони будуть читатись так, як в хангилі (корейському алфавіті). Через таке реалізування правил читання до цих слів, вони не можуть вважатися омонімами. (김봉국, 2013, с. 184). А слова 묵다(維)/묵다(宿) відрізняються значенням і є близькі за звучанням тому, що ㅁ і ㅂ трохи схожі, і саме такі слова важкі у вивченні і розумінні, особливо для іноземців. Однак ці слова корейські дослідники вже відносять до омонімів, тому що вони мають однакову фонологічну систему.

Омофони в корейській мові налічуються також в певних граматичних формах: 시키다 (시키다) – 시키다 (식히다). Чи можна тоді вважати ці слова паронімами?

Корейські дослідники не розмежовують таке поняття, як явище паронімії, тому відносять пароніми до омофонів, які походять від омонімів. Хоча це не є зовсім коректним, тому що, омофони мають відмінність від паронімів — однакове звучання слів, а пароніми в свою чергу мають лише близькозвучність, тобто наближені звуки один до одного, але не однакові. До того ж в основі паронімів лежить етимологічна особливість, а в омонімів — абсолютне випадкове співзвуччя та написання.

Різниця омонімів і паронімів полягає також внаслідок того, як омоніми з'явилися в мові. Наприклад, прикметники слів корм і корма є омонімами внаслідок “словотвірних процесів та розпаду семантичної єдності” (Пономарів, 1992, с. 48). Наприклад, кормові якості і кормові гармати, де корм “їжа тварин” та корма “задня частина судна” (Взято з електронного ресурсу : Словник української мови: в 11 томах, 1970). Але корм та корма відносять до омофонів, які в свою чергу не доречно назвати паронімами, хоча в теорії можливо. 책상 “стіл для письма” та 책장 “книжковий шкаф” мають один корінь 책 та через те, що вони об'єднані тематично (з книгами, приладдям для письма, навчанням) їх можна віднести до паронімів. А 책장¹ “книжковий шкаф” та 책장² “лист(книги)” вже є омонімами, які не можна віднести до групи паронімів, які об'єднуються за однією тематикою, через те, що вони звучать абсолютно однаково.

Омоніми, як і пароніми використовують для створення каламбуру, що притаманне як корейській мові, так і українській також. Але пароніми більш вживанні для таких каламбурів або ще їх називають “гра слів”. З тієї причини, що для омонімів важливо, щоб слова звучали однаково, хоча написання іноді трохи відрізняється. Однак в паронімії слова можуть бути близьким по звучанням, але не схожим, і написання завжди різне. Тому пароніми набагато ефективніше використовувати для створення каламбурів. Такі каламбури ніколи не використовуються у ділових та публіцистичних текстах, а найчастіше в художній літературі, особливо, для створення жартівливого характеру тексту (Пономарів, 1992, с. 49). В цьому і заключається різниця між омонімами та паронімами в корейській та українській мовах.

2.2 Парономазія в корейській мовній традиції та її переклад на українську мову

Паронімічна атракція(парономазія) найпоширеній мовний прийом в літературі, як наприклад, прийоми звукових повторів, звуконаслідування (ономатопеї), звукової метафори (Дашенко, 2014, с. 66).Завдяки наявності різнокореневих паронімів, які мають близьку звучність, поезія набуває більш вираженого настрою та мелодійності. За словами А. Білозуба завдяки навмисного зближення паронімів «виникають різноманітні ефекти семантичної спорідненості або, навпаки, протиставлення» (Білозуб, 2012, с. 78). Паронімічну атракцію використовують не лише для добавлення виразності, а й для “скріплення” віршових рядків (Дашенко, 2014, с. 66). Дослідження парономазії припало більше на 60–ті роки 20–го століття і протягом 60 — 80–тих роках як окремий прийом організації віршу обґрунтовували та досліджували А. Критенко, Л. Зубова, Н. Дашенко. І саме в українській лінгвостилистиці, вперше почавши досліджувати і аналізувати явище паронімічної атракції, Н. Дашенко, який здійснив дослідження на матеріалі української поезії, визначивши паронімічну атракцію як окремий прийом слововживання й організації тексту, яка вказує на можливості мови української поезії і виділяє унікальність мову творчості окремих авторів (Дашенко, 1996).

Для української поезії явище навмисно приближення звуків в художній творах є дещо новим. Але воно має свої особливості:

- через наявність слів зі схожими звуками, привертає увагу і наділяє ці рядки особливим акцентом
- підсилює та виражає основний зміст завдяки паронімічним парам .
- передає асоціативні та семантичні зв’язки між словами з далеких значеннєвих груп (Кочан, 2008, с. 202).

У поетичних текстах пароніми зазвичай виступають або в синонімічних зв’язках (наближаюь один до одного), або навпаки в антонімічних (протиставляються як контекстуальні антоніми). Ці зв’язки можуть бути різними, тому чіткої позиції щодо як саме вони використовуються немає, тому що, все залежить вже від автора та його використання в своїй поезії (Кочан, 2008, с. 203).

Переклади корейських поезій і віршів на українську мову викликають багато труднощів через бажання передати сенс в тексті оригіналу і водночас зберегти риму. Але іноді бажання зберегти риму спотворює контекст першоджерела. Отже, для початку давайте розглянемо поняття віршування художніх творів.

Віршування або версифікація — сукупність норм і принципів, в основі яких закладено повторення певних елементів на ґрунті історично-літературних традицій. Таким чином, система віршування об'єднується в дві основні групи: квантативну (кількісне, музично-мовне), що характеризується чергування довгих і коротких складів, яке засноване на принципі ізохронності, тобто кількості часу, яке потрібне для вимови складу й більших ритмічних одиниць, побутованих на них, та квалітативну, де враховується їхня акцентна якість, пов'язанна з наголошеністю і ненаголошеністю, та порядок розміщення в рядку, а не вже саму тривалість рядків. Але квалітативний принцип згодом витіснив квантативний внаслідок переважання письменої традиції над усною.

В поезії нового часу з'явилися нові три системи квалітативної групи, яка замінила квантативну. А саме силабічна, де однакова кількість складів у рядку та наголоси розташовуються вільно, силабо-тонічна або ще її називають класичною, яка заснована на чергуванні наголошених і ненаголошених складів (сильних і слабких місць, де сильні місця зазвичай наголошені, а слабкі — ненаголошені), і тонічна, основної рисою якої є повторення слів і словосполучень зі своїм наголосом (Костенко, 2005).

Але щодо корейської поезії, то вона звичайно дуже відрізняється від української. Багато дослідників вважають корейські вірші також силабічними. Інші вважають їх силабо-тонічними, треті відносять до силабо-квантативного, а четверті «квантативною за кількістю складів», що є запереченням думки третіх. Тому однієї чіткої думки щодо версифікації корейської поезії немає. Але єдине що є спільним це наявність приблизно однакової кількості складів в рядку. Це стосується також й характеру наголосу, так як за нещодавними дослідженнями його вважають музично-квантативний. Тому що, на сьогоднішній день у сучасній мові зникають помітні відмінності між довжиною звуку та висоті тону. Загалом корейські поети

притримуються правил китайської версифікації при складанні віршів. Але частіше такі вірші складаються на ханмуні “한문” — стародавньому способу запису китайської мови (Взято з електронного ресурсу :네이버 영어사전). А корейське віршування на рідній мові відрізняється від віршування на ханмуні. Але навіть вірші корейською, до яких відносять хянга, кьонгічхега, шіджо та каса, наразі недостатньо дослідженні (김용찬, 2013).

І на сьогодні досить мало досліджень і праць щодо багатьох питань корейської поезії, особливо явища паронмазії. Корейській літературній творчості доволі притамані каламбури, які широко використовувались в народних піснях та поезіях, а й в сучасних творах. Для початку розглянемо саме значення паронмазії.

Паронмазією вважається близькість слів в поетичному сенсі, а паронімія — в етимологічному. Паронмазія будується на основі паронімії. За паронмазією вважають таку стилістичну фігуру, в якій поряд навмисно з метою зіставлення розміщують подібні за звучанням слова, але різні за лексичним значенням. В даній стилістичній фігурі можуть бути не лише чітко пароніми, а й інші близькозвучні слова, різні навіть за предметною співвіднесеністю (Пономарів, 1992, с. 53).

Паронмазія також властива народній українській творчості. На прикладі української народної пісні “Та забілили сніги”

Та забілили сніги,

Забілили білі,

Ще й дібровонька.

Ще й дібровонька.

Та заболіло тіло,

Бурлацькеє біле,

Ще й головонька. (українська народна пісня)

Така паронімічна атракція формується на фольклорі, тобто, згідно з різними

українськими традиціями, білий колір завжди викликає у людей гарні і приємні асоціації та відчуття. Паронімічна атракція — явище семантизації лексичних та морфологічних одиниць, які зіставляються на основі близькозвучності. А ступінь звукової подібності в паронімічній атракції визначається за тотожними голосними і приголосними у складі атрактантів. Втаких складах комплекси голосних і приголосних повторюються і виконують роль спільних частин, яких ще називають псевдоморфеми. Зазвичай паронімією саме у віршових текстах вважають за явище паронімічної атракції, навмисне зближення близькозвучних різнокореневих слів. Паронімічні конструкції створюються на основі словосполучення або одному реченню чи навіть більше реченню, але без розташування в строфі вони не будуть мати значення (Ковальчук, 2004). За словами Н.Л.Дащенко: “Співзвучні слова, розташовані на певних долях строфи, утворюють стилістичні фігури, що виявляються універсальними як для фонічних, так і для лексико-семантичних строфічних засобів звукової організації віршів” (Дащенко, 1996, с. 15). Взагалі за допомогою паронімічної атракції художні твори набувають своїх особливостей. Наприклад, для створення виразних епітетів, підсилення емоційності і мелодійності творів, вираження повторень та поглиблення метафор (Ковальчук, 2004).

Ілюстрація явища паронімічної атракції представлено в другому абзаці останнього рядка поезії Сок Джу Чана “소금”.

저 단단한 물의 흰 뼈들

저 별판 에 낭자한 물의 흰 피들 (장석주, “소금”)

В даних рядках 흰 뼈들 “білі кістки” і 흰 피들 “біла кров” виступають паронімами і для поета ці словосполучення вставлені навмисно не лише для створення близькозвучності і підсилення мелодійності поезії, а “білі кістки” та “біла кров” ще являються однаковими по значенню в творі, тому що виступають залишками солі, які лежать найглибше в океані та в серці ліричного героя: болью та ненависті (Yu Jin Ko, 2020). Щодо переклада то ці рядки звучать як “Білі кістки жорсткої води. Крапки білої крові, розкидані по рівнинах”. Тому автор не випадково

поставив ці словосполучення в кінці, таким чином наголосивши на їх синонімічність в змісті.

Розглянемо ще один корейський твір автора Кіма Ока, який написав “연분홍 송이송이”, що має унікальну риму завдяки своїм прислівниковим повторам.

나비는 너홀너홀 춤을 춥니다.

봄바람 하늘하늘 넘노는 길에 (김억, “연분홍 송이송이”, 1939)

Повний переклад речення звучить як “*Погойдуючись, танцює метелик. По вулиці, де весняний вітерець бадьоро котиться*”. 너홀너홀 і 하늘하늘 являються повторювальними прислівниками, які створюють риму, а також їх можна вважати паронімічною атракцією, адже автор навмисно використав повторення слів 하늘 “небо” і 너홀, таким чином додавши наголошення на співзвучності і рими. Так як корейській мові не властива рима, то виникають труднощі щодо створення мелодичності та, особливо, переклад на інші мови. Перекладаючи на українську мову деякі дотримуються збереження рими, але тоді зникає певний настрій твору. Хоч це й звично для українськомовного народу, рима в перекладі не надає мелодійності твору, а навпаки, втрачається сенс, що передається в творі оригіналу (Рижков, 2021, с. 201).

2.3 Паронімічний каламбур в сучасній корейській мові

На основі паронімії, крім того що ще базується паронімією, існують й такі стилістичні фігури як каламбур, антитеза та інші.

Пароніми так само як і омоніми використовуються для створення каламбурів. Але паронімію вважають більш придатною для вживання в каламбурах, ніж омонімію. Через те, що в омонімії важливе однакове звучання слів, хоч і з різними лексичними значеннями, а в паронімії — лише близькозвучність. До паронімів відносять як різнокореневі слова, так і спільнокореневі, які можуть вступати в паронімічні відношення. І вважається, що “паронімічна пара” може налічувати не два слова, а ціле словосполучення з трьома і більше словами. Так як у паронімів ширші можливості асоціативних зв’язків, одна з їх стилістичних функцій є семантичне переключання

(Пономарів, 1992, с. 52). Наявність близькозвучності в літературних текстах дає можливість змалювати настрій текста більш емоційно і виразно, придати мелодичності.

Приєм паронімічного каламбуру дуже популярний і в корейській мові. І причина, через яку корейський народ зацікавлені в цьому, полягає в унікальному корейському стилі мови. Однак іноді такий каламбур викликає непорозуміння і думки про те, що те чи інше слово є помилкою. Це через те що, цей прийом в загальному створюється таким чином, щоб відтворити несподіваний семантичний ефект шляхом розміщення двох або іноді більше слів зі схожими звуками, що створює нові словосполучення незрозумілі для інших. Той факт, що в корейській мові багато каламбурів, пояснюється особливостями корейських слів, які створюються за допомогою хангиля, з якого можливо скласти багато близькозвучних складів. Люди більш старого покоління набагато більше створювали такі каламбури, ніж сучасні люди, які поступово втрачають інтерес до корейської мови і її особливостей (김영희, 2015, с. 140 – 142). Наприклад, народна пісня “나무타령”, яка написана для маленьких дітей, є типовим прикладом каламбуру, де діти можуть дізнатись про різні типи дерев за допомогою пісні.

가자 가자 감나무

오자 오자 옷나무 (나무타령 3 “가자 가자 감나무”).

Перекладається як “Гайда, ходімо ж хурма. Гайда, ходімож лакове дерево”, де 감나무 “хурма”, а 옷나무 “лакове дерево”. Далі пісня ще більше перелічує назви дерев, таким чином діти за допомогою музики і каламбурів можуть легко вивчати типи дерев.

쪽쪽 입맞춘다 쪽나무

마당을 쓸어라 싸리나무

기다 자빠졌다 잣나무

앵 토라진 앵두나무 (나무타령 3 “가자 가자 감나무”) (한국민속문학사전, 2013).

В рядках використовуються схожі склади: 쪽쪽, 쪽나무 “вороняче дерево (вічнозелене широколисте невелике дерево з роду лаврових)”, 앵, 앵두나무 “вишня”. Також використовуються схожі букви в рядках, як наприклад, разом зі словом

싸리나무 “леспедца” використовують ㅍ: 쓸어라 “мести”, з 잣나무 “кедр” ㅈ: 자빠졌다 “падав”, і до того ж каламбури побудовані не на звичайному повторенні звуків, а на створенні нових виразів. Це допомагає самовиразитись людям і слова, покладені в каламбур, створюють щось нове, як на прикладі цієї народної корейської пісні.

На прикладі паронімічного каламбуру можна взяти останній рядок твору корейської поетеси Кім Мінджон “그녀가 처음, 느끼기 시작했다”.

여성부를 이성부로 읽던 밤이었다(김민정, 2009, с. 95)

여성부를 і 이성부로 в данному рядку є паронімічним каламбуром. А все тому, що ім'я згаданого поета у тексті Лі Сонбу(이성부) близькозвучний з 여성부 “міністерство жінок”. І в перекладі як “Тієї ночі прочитала “여성부” як “이성부””, а іншими словами виходить “Тієї ночі поплутала міністерство з поезією” (Рижков, 2021, с. 198). Однак ці пароніми в переклади можливо записати за допомогою транслітерації і сенс оригіналу не втратиться, адже саме близькозвучність цих слів авторка й хотіла нам донести. Виходить що, “Тієї ночі прочитала “yŏsŏngbu” як “Yi Sŏng-bu””(Рижков, 2021, с. 198).. Але такі випадки з транслітерацією дуже рідко трапляються.

Ще один твір як приклад каламбуру можна взяти вірш Сон Чонджу “내리는 눈발 속에서는”.

울고

웃고

수구리고

새파라니 얼어서

운명들이 모두 다 안기어 드는 소리...

큰놈에겐 큰 눈물 자족, 작은놈에겐 작은 웃음 흔적(서정주, “내리는 눈발 속에서는”)

В першому представленому абзаці 울다 “плакати” і 웃다 “сміятись” звучать дуже схоже, хоча мають абсолютно різне значення, і завдяки тому що ці кожне зі слів розташовані по одному рядку і закінчуються на 고, як і третій рядок, з’являється відчуття милозвучності і рими. Перекладаються ці рядки як “і плач, і сміх, і обтяженість, тепер рішуче встаючи...”. Щодо останніх рядків “Великим великі

слід сліз, маленьким — маленькі рядки сміху”, то 큰놈에겐 큰 і 작은놈에겐 작은 побудований на каламбурі “великим великі, маленьким маленькі”, тому текст стає милозвучним і цікавим для прочитання.

Ще з одним найбільшим прикладом розкриття каламбуру в корейській мові є “봉산탈춤”. Цей каламбур вже не зациклюється на тому, щоб створити новий сенс та контекст, в якому одні і ті ж слова інтерпретуються по-різному, а він створює ефект, що висміює постать героїв і благородство вищого суспільства (김영희, 2015, с. 142), так як каламбури частіше всього використовуються в гумористичних цілях, що притаманне особливо українській літературі також .

말뚝이: 하아이 양반 어찌 듣소. 문안을돌이고돌이고 하니까 마네 님이 술상을차리는데 벽장문 열고 목이 길다 황새병, 목이 짧다 자라병, 강국주 이강주며, 우이취기 부란테며 금천대(金千代)를 내여 놓자 앵무잔을 마네님이 친히 들어 잔 가득이 술을 부어 한 잔 두 잔 일이삼배 마신 후에 안주를 내여 놓는데 대양푼에 갈비김 소양푼에 저육초 고추 저린 김치 문어 점복 다 버리고 작년 필월에 샌님덕에 서 등산갔다 남아온 좃대쟁이 하나 줍디다.

생원: 이놈 뭐야?

말뚝이: 아아 이 양반 어찌 듣소. 등산갔다 남아온 어두일미(魚頭一味)라고 하면서 조기 대쟁이 하나 줍디다 그리하였소

생원들: (합창) 조기 대쟁이라네에. (하며 굿거리예 같이 어울려 춤 춘다.)

생원: 이 놈 말뚝아. (음악과 춤 그친다.)

말뚝이: 예에. 아이 재미를 분을 양반인지 좃반인지 허리 꺾어 절반 인지 개다리 소반인지 꾸레머전에 백반인지, 말뚝아, 꼴뚝아, 받가 운데 최뚝아, 오육일 밀뚝아, 잘대독에 메뚝아, 부러진 다리 절뚝아, 호두엿 장사 오는데 하내버 찾듯 왜 이리 찾소. (심우성 편저, "한국외 민속극", 1975, с. 237)

Розмова між 말뚝이 і 생원 триває нескінченно з непорозумінням і неправильним тлумаченням, і більша частина контексту складається з каламбурів. Завдяки подібності звучання, герой 말뚝이 так розміщує слова, які займають протилежну сторону до правил, до яких звик тий чоловік, що йому доводиться казати чоловіку, який намагається дорікнути йому: "Ви неправильно почули". Такі схожі слова, які ще можна назвати омофонами або паронімами, з'єднуються як мережа, щоб створити довгу лінію слів, і неправильне розтлумачення і непорозуміння цієї лінії змушує

іншого героя почувати себе дурним, через те що не може зрозуміти іншого. І насправді на нього кидаються через те, що він неправильно розуміє *말뚝이*, і з точки зору аудиторії, ситуація чоловіка, з яким *말뚝이* грає на каламбурах, доволі жалюгідна.

Головним об'єктом, на якому побудований каламбур, в *나무타령* 3 “가자 가자 감나무” є назви дерев. А в “*봉산탈춤*” це непорозуміння чоловіка, що викликає жартівливий та жалюгідний вигляд, створений для глядачів. В каламбурах корейської художньої літератури часто також використовують імена як головний об'єкт для створення “гри слів” (김영희, 2015, с.143 – 144). Бачимо це на прикладі віршу Кім Мінджон “그녀가 처음, 느끼기 시작했다”, де ім'я поета 이성부 поплутали з 여성부, що в перекладі як “міністерство жінок”.

Ще один приклад з корейської художньої літератури можна взяти з “*무식쟁이의 승리*”.

옛날에 유식한 사람 두 명과 무식한 사람 한 명이 같이 길을 가다가 배가 고파 먹을 것을 찾고 있었다. 마침 메추리 한 마리가 지나가 이 들이 힘을 합쳐 메추리를 잡았다. 잡은 메추리를 구워 먹으려니 메추리가 너무 작아 먹을 것이 없었다. 세 사람은 셋이 나눠 먹으면 모두 조금씩 먹을 수밖에 없으니 한 사람에게 몰아서 주자고 의견을 모았다. 유식한 사람들이 머리를 써서 누구든지 '구'지를 세 번 써서 말을 먼저 만든 사람이 메추리를 먹자고 제안했다. 모두 동의하여 세 사람이 각자 머리를 써서 말을 만들고 있는데 무식쟁이가 먼저 고기를 집어 먹으며 “글이구 뭐구 먹구 보자.” 라고 말했다. 이렇게 해서 무식쟁이가 내기에서 이기게 되었다. (임석재, “한국구전설화-평안북도편”, 1991, с. 225).

Ерудит, використовуючи свої привелегії в знаннях, для того, щоб перемогти і з'їсти якнабільше, так як птиця, яку вони зловили, була занадто мала, що навіть там не було чого відкусити, вигадав гру зі словами. Вона звучить так: “Якщо хтось придумає і використає три каламбури підряд зі складом *구*, зможе повністю з'їсти птицю”. І врешті неосвічена людина випередила розум ерудита, використавши каламбур “*글이구 뭐구 먹구 보자*”. Тому ерудиту не вдалось виграти в своїй же грі, як планувалось. Каламбур витісняє справжні значення *유식* “освіченість” та *무식* “неосвіченість”, висміюючи хибність та некомпетентність ерудита, який програв неосвіченому.

Основні компоненти каламбуру це звук та сенс. Каламбури є своєрідним “задоволенням для вух” завдяки близькозвучності слів, але в деяких моментах відхиляється від наявності сенсу в контексті, що створює щось нове для корейської художньої літератури (김영희, 2015, с. 147).

Висновок до розділу 2

Підводячи підсумок, можна побачити, що явище паронімії та омонімії на сьогоднішній день хибно приймають одне за одного, особливо плутають пароніми з омофонами. Через те, що їх визначення досить близьке: омофони — однакові за звучанням, а пароніми — близькі за звучанням, саме це і викликає труднощі в систематизації слів на групи і виокремлення паронімії як самостійного явища. Було визначено, що корейські дослідники не виділяють окремого явища паронімії, а відносять його до омонімії, що ми бачимо завдяки ряду досліджень на цю тему.

Корейська мова, так як і українська, насичена паронімічними каламбурами не тільки в народних піснях та поезіях, а й в сучасних літературних творах. Однак проблема перекладу творів написаних іншомовної мови на українську досить актуальна. Приділяючи особливу увагу каламбурам, можна помітити, що їх найскладніше перекладати так, щоб зберегти каламбурну форму і донести сенс, який є в першоджерелу. Однак перекладаючи на українську, неможливо зберегти наявність каламбуру, який є в корейських поезіях. Це й стосується й рими. Якщо перекладати поезію на українську намагаючись зберегти риму, а звідси — добавляти додаткові елементи, існує шанс спотворення емоційного настрою, художню форму та звукову організацію оригіналу.

Однак існують окремі випадки, де можливе перекладання корейського каламбуру без втрати сенсу оригінала. На прикладі дослідження Рижкова А. (Рижков, 2021), в останньому рядку з каламбуром пароніми можливо записати за допомогою транслітерації.

ВИСНОВКИ

Під час проведення дослідження даної теми було виконано ряд завдань.

Було надано основну характеристику визначення “паронімії” та “паронімів”, систематизовано пароніми в групи за типами, за семантичним відношенням, за характером смислових зв'язків, за ступенем звукової близькості, за ступенем синонімічних спільності, проаналізовано відмінність між омонімами і паронімами в корейській і українській мові та виявлено проблеми, які виникають при перекладі паронімічного каламбуру з корейської на українську мову.

Базуючись на одержаних результатах слід зробити такі висновки:

- У сучасній лінгвістиці погляд на пояснення визначення паронімії розбігається у багатьох дослідників. Це пояснюється тим, що явище недостатньо досліджене, потребує більше уваги і відокремлення від явища омонімії. Чітке визначення паронімії було представлено в “СУЛМ” (2010) “Паронімія — явище часткової звукової подібності слів з частковою або повною відмінністю” (Мойсієнко, 2010, с. 68). Пароніми поділяється на вузьке і широке розуміння, де під вузьким розумінням мають на увазі лише спільнокореневі слова, тотожні за граматичними характеристиками, а в широкому — різнокореневі слова. На основі паронімії будується парономазія, яка вважається як близькість слів в поетичному відношенні, в тій час як паронімія — в етимологічному. Парономазія — стилістична фігура, в якій з метою навмисного зіставлення ставлять поряд близькозвучні слова з різним лексичним значенням.
- Пароніми загалом можна класифікувати за такими типами: дослівні пароніми, морфемні пароніми, ті, які відрізняються тонкими змістовими відтінками і четвертий тип ті, які чітко можна відрізнити за змістом. За характером смислових зв'язків поділяють на декілька груп: синонімічні пароніми, антонімічні пароніми, ті, які мають семантичну близькість (семантично різні) та тематично об'єднані. За ступенем звукової близькості паронімію поділяють на максимальну та мінімальну. А за ступенем синонімічних спільностей паронімів ділять на синонімічні, контактні та дистантні. Існує декілька різних способів утворення паронімів: на

основі спільного кореня, відсутність одного або двох звуків в одному слові, яких немає в іншому та внаслідок зміни одного звуку на інший.

- Корейські дослідники не виділяють паронімію як окреме самостійне явище і активно досліджують лише явище омонімії, вживаючи пароніми як омофони. Але корейська мова налічує не тільки безліч омонімів, а й слова, які можна віднести теоритично до паронімів за їх типами, за смисловими зв'язками та за ступенем звукової близькості. Проблема хибне вживання омофонів за пароніми пов'язана з їх близьким визначенням. Однак відмінність в тому, що омофони — слова з однаковим звучанням, а пароніми — близькі за звучанням, але не однакові.
- Каламбур притаманний не тільки українській літературі, а й корейській. Зазвичай на основі каламбуру вживаються омоніми та пароніми, але пароніми більш придатні для цієї стилістичної фігури, тому що, для омонімів важливе однакове звучання слів, а для паронімів — лише близьке звучання. І однак з причин чому корейці так зацікавлені в створенні каламбуру полягає в їх унікальному стилі мови. За допомогою хангиля створюється багато складів, які бувають схожими за звучанням. Каламбур — навмисне зближення близькзвучних слів для створення несподіваного семантичного ефекту, в результаті якого виникають нові словосполучення, незрозумілі для багатьох. Каламбур використовується в жартівливих цілях, щоб висміяти тих чи інших героїв, ситуації в тексті.
- Переклад паронімічних каламбурів з корейської мови на українську викликають багато труднощів. Через те, що українці намагаються перекладати іншомовні тексти зберігаючи риму, корейська література спонкує до багато ускладень в цьому питанні. Корейським віршам не притамана рима так, як українським. Тому переклад саме паронімічного каламбур без спотворення емоційного настрою, художньої форми та сенсу складне або й зовсім неможливе. Однак існують випадки коли паронімічний каламбур в перекладі можна записати транслітерацією з корейської, але таке трапляється доволі рідко. Для того, щоб правильно перекласти стилістичні фігури потрібно розуміти, що автор мав на увазі в оригінальному контексті та який настрій хотів передати.

Ось чому явище паронімії слід вивчати та досліджувати й надалі, адже багато питань та проблем досі не вирішені та потребують глибшого опрацювання в обох мовах як корейській, так і українській. Це явище було та залишається недооцінене, адже його відносять то існуючого та більше дослідженого явища омонімії, вживаючи як “псевдомоніми” (Bally, 1965). Лексика налічує безліч груп слів, які розвивають надалі мову та збагачують її.

АНОТАЦІЯ

어휘는 우연히 서로 대신 사용하는 소리가 비슷한 단어들 많이 가지고 있다. 그리고 큰 실수라서 번역이나 회화에서 불규칙의 단어를 사용하면 오해가 생긴다. 이런 단어들 구별하기 위해서 먼저 어떤 단어들 존재하는지, 그리고 왜 이런 현상이 일어나는지를 알아야 한다. "paronymy"과 같은 단어들 있는데, 자주 동음이의어로 오인된다. 한국어는 이런 동음이의(同音異義)의 개념만이 가지고 있다. 그것들은 자주 말장난 사용된다. 말장난이 꽤나 인기다. 말장난은 꽤 오래전부터 코미디언이 프로그램에서 사용했다. 한국어에서는 말장난이 특히 민요에서 매우 활발하게 사용된다. 예를 들어, "나무타령", 심우성 편저, "봉산탈춤" (1975), 임석재의 "무식쟁이의 승리" (1991).

이 논문에서는 현대 한국어에서 "paronymy"의 정의를 보고, "paronymy"를 다른 그룹으로 체계화하고 한국의 문학에서 신소리나 말장난을 보기로 한다. 그리고 이 연구의 주제는 현대 한국어의 어휘에서 "paronymy" 기능과 사용이다. 이 논문의 목적은 현대 한국어에서 "paronymy"의 어휘와 "paronymy" 현상의 본질에 대한 정의를 분석하는 것이다.

이 주제는 현대 어휘에서 "paronymy" 새로운 가능성을 탐구할 수 있는 더 많은 연구와 작업이 필요하다. 언어와 어휘는 항상 진화하고 신조어가 나타나고 신조어 중에서 새로운 "paronymy"가 발생한다. 이 논문에서는 우크라이나어와 한국어에서 "paronymy" 사용의 일반적인 의미에 초점을 맞출 것이다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Білозуб А.І. (2012). Паронімічна атракція як фоносемантичний прийом мовної гри в прозі представників станіславського феномена. *Лінгвістичні дослідження : зб. наук. праць харківського національного педагогічного університету ім. Г. С. Сковороди*. Вип. 33. Харків. с. 77 – 82
- Гринчишин Д. Г., Капелюшний А. О., Пазяк О. М., Сербенська О. А., Терлак З. М. (1989). *Словник труднощів української мови: Біля 15 000 слів*. Київ: Радянська школа.
- Гринчишин Д. Г., Сербенська О. А. (1986). *Словник паронімів української мови*. Київ: Радянська школа.
- Гринюк О. С., (2017). *Паронімічні відношення у сфері афіксальних похідних сучасної німецької мови*. Науковий Вісник Міжнародного гуманітарного університету. № 26, 20 — 23.
- Дащенко Н.Л. (1996). *Паронімічна атракція в українській поезії 60-80 рр. ХХ ст.: Автореф.* (дис. канд.філол. наук.). НАН України; Інститут української мови. Київ.
- Дащенко Н. Л. (2014). Семантична кореляція у групах паронімічних атрактів. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Серія: Мовознавство*. Вип. 1 (23). С. 66 — 70
- Демська О.М. (2014). Омонім чи омоніми. *Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. Філологічні науки*. Вип. 37. С. 111 — 115.
- Ковальчук М. С. Левун Н. В. (2004). *Стилістичні властивості паронімів у мові поезії*. *Культура народів Причорномор'я* (№ 49). (Т. 1, С. 228-230). Київ: Наукова електронна бібліотека періодичних видань НАН України.
- Костенко Н. В. (2005). Віршування. І. М. Дзюба, А.І. Жуковський, М.Г. Железняк ін. (Ред.). *Енциклопедія Сучасної України: онлайн версія*. (Т. 4, 700 с.). Київ: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України. Відновлено з <https://esu.com.ua/article-34736>
- Кочан І. М. (2008) *Лінгвістичний аналіз тексту: навч. посіб. (2)*. Київ: Знання.
- Кротевич Є. В. Родзевич Н. С. (1957). *Словник лінгвістичних термінів*. Є. В. Кротевич (Ред.). Київ: Вид. АН УРСР. 236 с.

Луковенко Т. (2012). Явище паронімії в українській гомеопатичній термінології. *Вісник Нац. ун-ту «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології»*. № 733, 123 — 126.

Максимчук Г. (2017). Семантико-стилістичне наповнення компонентів-атрактантів лексичних новотворів І. Павлюка. *Мова : класичне - модерне - постмодерне : збірник наукових праць*. В. Ожоган (ред.). Вип. 3. Київ : Дух і Літера. С. 86-94.

Мойсієнко А.К., Мосенкіс Ю.Л., Бас-Кононенко О.В., Бондаренко В.В., Гапченко О.А., Кравченко Л.О. ... Сидоренко О.М. (2010) *Сучасна українська літературна мова: Лексикологія. Фонетика*. Київ: Знання.

Пароніми. (2016). Харківський гуманітарний університет «Народна українська академія». С. 36 — 40. Відновлено з <https://studfile.net/preview/5589076/page:16/>

Пономарів О.Д. (1992). *Стилістика сучасної української мови*. Київ: Либідь.

Рижков, А. (2021). Лабораторія перекладу корейської поезії українською: вірш Кім Мінджон «Вона вперше. почала відчувати». *Синопис: текст, контекст, media, № 3* (Т. 27). С. 195–203

Словник української мови: в 11 томах. (1970). Відновлено з <http://sum.in.ua/>

Yu Jin Ko. (2020). *What's Lost and Found in Translation: Korean Poetry and the Case of Ko Un*.

Bally C. (1965). *Linguistique générale et linguistique française*. (4). Berne. С. 435

강범모. (2005). 동음이의어 사용 양상. *Language Research (어학연구)*. Вип. 41. № 1. С. 1 — 29

국립민속박물관. 나무타령 3. (2013) *한국민속문학사전-민요*. С. 119.

김봉국. (2013). 한국어의 동음이의어에 대하여. *우리어문연구*. № 45. С. 181 — 200.

김영희. (2015). 이야기와 노래에 나타난 언어유희 - 우리말 가지고 놀기. *새국어생활* №3. (Т.25, С. 139 — 148).

김용찬. (2013). 옛 노래의 숲을 거닐다 - 향가 고려가요 시조 가사 민요 등으로 만나는 우리의 고전 시가. *Leaders Guide*.

네이버 영어사전. Відновлено з <https://korean.dict.naver.com/koendict/>

심우성.(1975). 한국의 민속극. *창작과비평사*. С. 237.

임석재. (1991). 국구전설화 : 평안북도편 (3). (T. 1). 평민사. C. 225.